

KOPRIVA NIKOLETT

Didergés

Úgy döntöttem, ma a legszebb ruhámat öltöm. Lassan, kimérten sétálok végig a sétányon, felemelt fejvel, egyenes háttal, kezemben cigarettával, amelynek füstje gyűrűzve oszlik el a levegőben. Cipőm koppan a macskaköveken, sétálok, és jól érzem magam, mindenki engem néz. Nézik a gyönyörű ruhámat, a rendezett mogyoróbarna hajamat, a fehér porcelánbőrömet... Irigyek mind. Tudják, hogy gazdag a családjunk, ráadásul grófi származású. Van egy nagy kastélyunk, tengernyi szobával, s egy hatalmas zöld kerttel körbevéve. Olykor szeretek kint üldögelni a hintaszékben, s fürdőzni a lemenő nap sugaraiban. Édesanyámmal és a húgaimmal élek egyébként. Édesapám elutazott... nagy kalandor. Két testvérem már csinos fiatal hölgygé serdült, a többiek még kicsik és játékosak. Néha bújócskázunk a nagy kertben a fák között, van, hogy reggeltől estig csak játszunk és éneklünk. Tudom, tudom, mondhatni már érett nő vagyok, de azért jó, ha az emberben marad némi játékoság. Ha szomorú vagyok, gyakran csak füttyörészni kell, hogy elmúljon. Ha nem működik, ránézek a kastélyunkra, a gyönyörű szép ruhámra, és arra gondolok, mennyi bál vár még rám... előkelő ételek, italok, kézsók elegáns fiatalemberektől, akik izgatottan várják majd, hogy övék legyen a következő tánc.

Kimérten lépkedek a sétányon, egyenes háttal, kecsesen mozgok, kezemben cigaretta. Cipőm sarka koppan a macskaköveken. A szél hűvösen fúj, az ég fehér... talán havazni is fog. Az emberek kabátban és sapkában rohagnak, ki-ki a maga dolgára. Megvetően néznek rám, de tudom, ez csak az irigység, ez csak a rátarti nagyravágás, önnön szerencsétlenségüknek aljas jele. Ölni tudnának azért, hogy családi vagyonunk legalább felét megkaparintsák... hogy palotánknak legalább egy kis szárnyát lakhelyüknek nevezzék... és beleszívjanak a friss levegőbe az óriási kertben, a fák között. A nincstelenség mocskossá teszi az embert, rosszakaratúvá. Tisztában voltam

azzal, hogy a városi népekre baj esetén nem számíthatok – főleg ezekben a nehéz időkben –, sőt, ők maguk tipornának sárba, ha tehetnék.

Sétálok, egy dalt dúdlok, és mosolygok magamban. Hisz ez egy szép nap, épp ruhát készülök venni a legközelebbi bálba! Mindenkit el fogok kápráztatni, és mindenki velem akar majd táncra perdülni, igen, csakis velem. Meglátom az üzletet, felcsillan a szemem, lépteim felgyorsulnak, boldog vagyok. A kirakatban egy pompás vörös szaténruha díszel, fekete csipkés sál a kiegészítője. Menten belészeretek, meg fogom venni egy próba után. Benyitok a helyiségbe, és határozottan, mégis kecses, hölgyhöz méltó léptekkel indulok meg az eladó felé. Sok bent a nézelődő asszony és leány, mindegyikük szeme élesen rám tapad, szinte megfagy a levegő. Gyorsan peregnék a percek, minden homályosodni kezd, érzem, amint az eladó megragadja a karomat, s azt mondja: „takarodj, hát nem megmondtam tegnapelőtt is, hogy nincs itt keresnivalód? Kenyerem sincs! Menj vissza a pannelba a húgaidhoz, biztos fáznak! Anyád is aggódhat már! Na, menj már, hess, hess! Ezt az üzletet nem neked találták ki!”

Megfogja a karom, megtántorodom, érzem, ahogy néznek. Tekintetük égeti a bőröm, mintha izzó vasal szurkálnának, egészen belefűrődik a mellkasomba az érzés.

„Ez sose tudja, hol a helye. Pfúj, ez a szag... Irina, nyisd ki az ablakot egy kicsit, kérlek!” – hallom a fiatal női hangot az üzlet végéből. Ahogy ráncigál a lépcsőn, majdnem elesem, a bokám be is ütöm. Belehasít a fájdalom, alig bírok lépkedni, ő pedig kegyetlenül lök ki az üzlet ajtaján a macskaköves útra. Lassan felülök, bámulok, azt a meztelen, majdnem lila, piszkos lábat bámulom magam előtt... Érzem, ahogy a szállingózó hópelyhek megtapadnak arcomon. Az emberek szánakozva, fejcsóválva mennek el mellettem. Meleg kabátban, sálban és sapkában rohagnak, de én valahogy fázom... Aztán hátranézek, megpillantom a vörös szaténruhát a kirakatban a csipkés sállal. Gúnyosan, hitványan magasodik fölém. Elmerengve pedig észreveszek egy furcsa, bozontos hajú sovány arcot a kirakat üvegében, kémlel egyre, de nem, nem, sosem ismertem...